

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio, sezione I bis, 2004 m. balandžio 22 d. nutartimi pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą jo nagrinėjamoje byloje Consorzio G.f.M. prieš Ministero della Difesa ir Coop.a.r.l. „La Cascina“ ir Zilch s.r.l.

(Byla C-228/04)

(2004/C 190/18)

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio, sezione I bis, 2004 m. balandžio 22 d. nutartimi kreipėsi į Europos Bendrijų Teisingumo Teismą su prašymu, kurį Teisingumo Teismo sekretoriatas gavo 2004 m. birželio 2 d., priimti prejudicinį sprendimą jo nagrinėjamoje byloje Consorzio G.f.M. prieš Ministero della Difesa ir Coop.a.r.l. „La Cascina“ ir Zilch s.r.l.

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio, sezione I bis, prašo Teisingumo Teismo atsakyti į šiuos klausimus:

- 1) Ar 1992 m. birželio 18 d. Direktyvos 92/50/EEB ⁽¹⁾ 29 straipsnio pirmos pastraipos e ir f punktus reikia aiškinti taip, kad kai įstatymų leidėjui naudojant formuluotes „neįvykdė išpareigojimų, susijusių su socialinio draudimo įnašų mokėjimu pagal valstybės, kurioje jis yra įsikūręs, arba perkančiosios organizacijos valstybės teisinės nuostatas“ ir „neįvykdė išpareigojimų, susijusių su mokesčių mokėjimu pagal perkančiosios organizacijos šalies teisinės nuostatas“, turima omenyje tik vienintelė ir išimtinė aplinkybė, kad įmonė – iki paraiškos dalyvauti konkurse pateikimo termino pabaigos (arba, bet kuriuo atveju, iki sutarties sudarymo) – turėjo įvykdyti šiuos išpareigojimus, atlikdama visą atitinkamą mokėjimą laiku?
- 2) Ar dėl to šias nuostatas įgyvendinanti Italijos nacionalinė nuostata [t. y. 1995 m. kovo 17 d. dekreto-įstatymo Nr. 157 12 straipsnio d ir e punktai] ta apimtimi, kuria, priešingai nei numato minėtos Bendrijos teisės normos, leidžiama pašalinti iš viešųjų pirkimų įmones, kurios „neįvykdo išpareigojimų, susijusių su socialinio draudimo įnašų darbuotojų naudai, mokėjimu, numatytų Italijos ar valstybės, kurioje jos yra įsikūrusios, teisės aktuose“ arba „neįvykdo išpareigojimų, susijusių su mokesčių ar rinkliavų mokėjimu, numatytų Italijos ar valstybės, kurioje jos yra įsikūrusios, teisės aktuose“, turi būti aiškinama darant nuorodą į šių išpareigojimų iki minėto termino pabaigos (t. y. iki paraiškos dalyvauti konkurse pateikimo termino pabaigos arba iki, net numanomo, sutarties sudarymo momento) neįvykdymą neesant galimybei vėliau „įstaityti trūkumus“?
- 3) Ar [tuo atveju, kai dėl 2 punkte išdėstytų aplinkybių nacionalinė nuostata būtų laikoma nesuderinama su Bendrijos

nuostatos ratio ir tikslu] yra priimtina tai, kad įgyvendindamas išpareigojimus, susijusius su nagrinėjamos Direktyvos, įtvirtinančios Bendrijos teisės nuostatas, perkėlimu, nacionalinis įstatymų leidėjas turi teisę numatyti galimybę leisti viešųjų pirkimų konkursuose dalyvauti įmonėms, kurios nors ir „neįvykdė išpareigojimų“ iki termino, nustatyto dalyvavimui tokiuose konkursuose, pabaigos, tačiau įrodė, kad gali įstaityti trūkumus (ir ėmėsi pozityvių veiksmų, siekdamas įgyvendinti šį tikslą), iki viešųjų pirkimų sutarties sudarymo?

- 4) Ar tuo atveju, jeigu 3 punkte išdėstytas aiškinimas būtų įmanomas – ir dėl to būtų įmanoma numatyti lankstesnes nuostatas palyginus su Bendrijos teisės aktų leidėjo naudojama formuluote, t. y. „įgyvendinti išpareigojimus“, – tokia nuostata neprieštarautų pagrindiniams Bendrijos teisės principams, tokiems kaip visų Europos Sąjungos piliečių vienoda traktuotė – tik viešųjų pirkimų požiūriu – arba vienodų sąlygų visoms paraiškas dalyvauti tokiuose konkursuose pateikusioms įmonėms sudarymas?

⁽¹⁾ OL L 209, 1992 7 24, p. 1.

Europos Bendrijų Komisijos 2004 m. birželio 7 d. pareikštas ieškinys Liuksemburgo Didžiajai Hercogystei

(Byla C-236/04)

(2004/C 190/19)

2004 m. birželio 7 d. Europos Bendrijų Teisingumo Teisme buvo pareikštas Europos Bendrijų Komisijos, atstovaujamos M. Shotter, nurodžiusio adresą dokumentams įteikti Liuksemburge, ieškinys Liuksemburgo Didžiajai Hercogystei.

Europos Bendrijų Komisija Teisingumo Teismo prašo:

- 1) pripažinti, kad nepriimdama įstatymų ar kitų teisės aktų, būtinų įgyvendinti

— 2002 m. kovo 7 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2002/19/EB dėl elektroninių ryšių tinklų ir susijusių priemonių sujungimo ir prieigos prie jų (Prieigos direktyva) ⁽¹⁾;

- 2002 m. kovo 7 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2002/20/EB dėl elektroninių ryšių tinklų ir paslaugų leidimo (Leidimų direktyva) ⁽¹⁾;
- 2002 m. kovo 7 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2002/21/EB dėl elektroninių ryšių tinklų ir paslaugų bendrosios reguliavimo sistemos (Pagrindų direktyva) ⁽²⁾;
- 2002 m. kovo 7 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2002/22/EB dėl universaliųjų paslaugų ir paslaugų gavėjų teisių, susijusių su elektroninių ryšių tinklais ir paslaugomis (Universaliųjų paslaugų direktyva) ⁽⁴⁾,

arba nepateikdama Komisijai jų tekstų, Liuksemburgo Didžioji Hercogystė neįvykdė savo įsipareigojimų pagal Prieigos direktyvos 18 straipsnį, Leidimų direktyvos 18 straipsnį, Pagrindų direktyvos 28 straipsnį, Universaliųjų paslaugų direktyvos 38 straipsnį;

- 2) priteisti iš Liuksemburgo Didžiosios Hercogystės bylinėjimosi išlaidas.

Teisiniai pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Direktyvų įgyvendinimo terminas baigėsi 2003 m. liepos 24 d.

- ⁽¹⁾ OL L 108, 2002 04 24, p. 7.
⁽²⁾ OL L 108, 2002 04 24, p. 21.
⁽³⁾ OL L 108, 2002 04 24, p. 33.
⁽⁴⁾ OL L 108, 2002 04 24, p. 51.

Europos Bendrijų Komisijos 2004 m. birželio 7 d. pareiškimas ieškinyms Prancūzijos Respublikai

(Byla C-238/04)

(2004/C 190/20)

2004 m. birželio 7 d. Europos Bendrijų Teisingumo Teisme buvo pareiškėtas Europos Bendrijų Komisijos, atstovaujamos O. Beynet ir A. Whelan, nurodžiusių adresą dokumentams įteikti Liuksemburge, ieškinyms Prancūzijos Respublikai.

Europos Bendrijų Komisija Teisingumo Teismo prašo:

- 1) pripažinti, kad tinkamai neperkeldama į nacionalinę teisę Direktyvos 90/388/EEB dėl konkurencijos telekomunikacijų paslaugų rinkose ⁽¹⁾ su pakeitimais, padarytais Direktyvomis 95/51/EB ⁽²⁾ ir 96/19/EB ⁽³⁾, 1 straipsnio ir 2 straipsnio 3 dalies Prancūzijos Respublika neįvykdė savo įsipareigojimų pagal šią Direktyvą bei pagal EB sutarties 249 straipsnio (buvęs 189 straipsnis) trečią pastraipą;
- 2) priteisti iš Prancūzijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

Teisiniai pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Prancūzijos nustatytas teisinis reguliavimas nesiderina su Bendrijos teise, reguliuojančia leidimo kabelinių paslaugų platintojams teikti telekomunikacijų paslaugas suteikimo sąlygas.

Telefonijos paslaugų teikimo srityje Prancūzijos teisė numato konsultavimosi su komunomis ar jų susivienijimais pareigą prieš suteikiant leidimą teikti telefono paslaugas per kabelinius tinklus. Dėl šios pareigos kyla daug problemų Direktyvos 90/388 2 straipsnio 3 dalies, iš dalies pakeistos Direktyva 96/19/EB prasme, o būtent konsultavimosi procedūros nepakankamas skaidrumas, neproporcingai dideli municipalitetų įgaliojimai pateikiant nuomones, abejotinas procedūros objektyvumas dėl tam tikrų municipalitetų ir operatorių tarpusavio ryšių, diskriminacinis procedūros pobūdis, nes ji netaikoma kitiems telekomunikacijų paslaugų teikėjams, bei skirtingų kabelių operatorių diskriminavimo rizika.

Reglamentavimas, įpareigojantis kabelių operatorius reguliariai pranešti visoms komunoms apie jų tinklų įdiegimą, sukuria jiems papildomą pareigą palyginus su nevaržoma kitų telekomunikacijų paslaugų operatorių laisve teikti paslaugas. Kadangi jokia objektyvi priežastis nepateisina šio skirtingo požiūrio, Prancūzijos teisinis reglamentavimas šiuo atžvilgiu yra diskriminacinis ir prieštarauja Direktyvos 90/388/EEB su pakeitimais, padarytais Direktyvomis 95/51/EB ir 96/19/EB, 1 straipsnio ir 2 straipsnio 3 dalies nuostatoms.

- ⁽¹⁾ OL L 192, 1990 7 24, p. 10.
⁽²⁾ 1995 m. spalio 18 d. Komisijos direktyva 95/51/EB iš dalies keičianti Direktyvą 90/388/EEB ir panaikinanti kabelinių televizijos tinklų naudojimo liberalizuotų telekomunikacijų paslaugų teikimui apribojimus (OL L 256, 1995 10 26, p. 49).
⁽³⁾ 1996 m. kovo 13 d. Komisijos direktyva 96/19/EB iš dalies keičianti Direktyvą 90/388/EEB ir įvedanti neribotą konkurenciją telekomunikacijų rinkose.